

Brigáda v Chorvatsku

Je mi dvacet dva a poprvé v dospělém životě se ocitám single. Divný pocit po pěti letech vtahu dostat kopačky kvůli nevěrám, které se nestaly. Jen kvůli klukovi, který umí být milý a pozorný jako já před pěti lety. (*Dnes už to vidím jinak*). Dost lítosti! Nastává čas užívat život plnými doušky.

Začátkem srpna potřebuji pauzu uprostřed triatlonové závodní sezóny. Nevím, co si počít. Tuhle situaci, kdy se nemusím nikomu přizpůsobovat a můžu si dělat, co chci, ale nikdo mi zároveň nezorganizuje, kam jet na dovolenou, výlet, co podniknout, tu neznám. Naštěstí mám stejně starého bratrance užívajícího si mládí se vším všudy. Návrh společné brigády v Chorvatsku se zdál být tedy výbornou volbou.

Naše práce začínala v Praze coby delegátů autobusové dopravy klientů do místa jejich rekreace – českého kempu v Chorvatsku, poblíž Zadaru. Nám svěřený autobus vezl skupinu lidí na týdenní hudební festival, který se odehrával shodou okolností v kempu, kde jsme byli zaměstnáni.

Po jmenném odškrtání všech účastníků zájezdu a „otipování“ krásných slečen v autobuse vyrážíme z Prahy směr rakouské hranice. Se zaklapnutím dveří autobusu z nás na zadní pěti sedačce padá tíha všech delegátů světa a otvíráme první dvanáctku. Děvčata sedící před námi jen nevěřícně kroutí hlavou, ale to nám nemůže vzít naši pohodu.

Nevýhoda karosy spočívá v chybějící toaletě, která tvoří základní podmínku pro pití piva. Neujeli jsme ani sto kilometrů z Prahy a poprvé prosíme řidiče (*dva ostřílení mazáci – jeden hezoun a druhý čekatel co zbyde*), aby nám zastavili na krátkou „čůr“ pauzu. Kupodivu nikdo z cestujících nereptá, a tak kupujeme další pivo od řidiče Tondy. V tu chvíli se spouští samovolná party. Na přechodu v Dolním Dvořišti dokupujeme další alkohol. Celou zásobu z autobusu, která měla pokrýt týdenní potřeby baru v Chorvatsku, k radosti řidičů, jsme vypili společnými silami s účastníky zájezdu.

Tou dobou už všech čtyřicet lidí sedí namačkaných na prvních čtyřech dvousedáčkách. Jediný, kdo s námi nepije, je řidič, který právě neřídí. Je neuvěřitelné, jak s „trochou“ piva stmelíte autobus neznámých lidí, kteří vás po dvou hodinách ochotně zvou na drink.

Naše jízda probíhala ještě před otevřením Schengenského prostoru, takže jsme museli projít osmero hraničních kontrol. Matně si pamatuji, jak k nám nastoupil rychlým pevným krokem slovinský celník. Párkrát se nadechl, rozhlédl, nevěřicně zakroužil hlavou a odcházel zvesela vrávoravým krokem.

Ranní příjezd do kempu se stal trestem za prohýřenou noc. Odnést potraviny z parkoviště do kuchyně vzdálené pět set metrů trvalo mučivé dvě hodiny, kdy třicet pět stupňů a sluníčko bolesti hlavy moc nepomohly. Vrchol mojí kocoviny a úplné vystřízlivění přišlo večer na baru, kde jsem obsluhoval většinu „spolupařmenů“. Jako důkaz vděku za super autobusový přesun mi nabízeli od trávy, přes speed, koks, extázi, hašiš, prostě drog, co hrdlo ráčí. Pomalu mi docházelo, co všechno jsme vezli přes osmero hraničních kontrol ve stavu ne úplné střízlivosti. Příště si rozmyslím, v jakém stavu budu cestovat přes hranice.

Jak jsem uklízel

Mým hlavním úkolem se stala péče o pořádek v kempu, včetně kuchyně. Vzhledem k mému studiu vysoké tak dlouho, že zrušili povinnou vojenskou službu, mně unikly ty skvostné příhody z přijímače, které mi pán Bůh chtěl alespoň trochu vynahradiť touhle brigádou. Mazání stovek chlebů k snídani, mytí tisíců hrnků a talířků za den byla procházka růžovým sadem.

Hned druhý den mě čekala služba na záchodech. Dopředu mě upozorňovali, že ženy jsou větší čuňata (*odpuste mi ženy prosím ten výraz*) než chlapi, čemuž se mi chtělo jen stěžít uvěřit. Přeci jen na bazénu za ta dlouhá léta bylo v pánské šatně k vidění kde co.

Tehdy mně v rodině říkali „cimprdlína“. Nemohl jsem se ani napít po někom jiném, natož po něm uklidit záchod nebo sprchu. Nepředstavitelný zážitek. A přeci, stojím pln odhodlání před pánskou toaletou (*Začínám tím horším. Aspoň si to myslím.*), nasazené gumové rukavice a koště s hadrem v rukou. Uběhne deset minut. Odhodlání pomalu vyprchává, a já se pořád nerozhoupal vejít dovnitř. Stále chodí lidi sem tam. Přemýšlím nad otázkou starou jako lidstvo samo: „Co když mě někdo uvidí, jak uklízím hajzly?“

Uprostřed mých úvah přichází můj bratranec vysmátý od ucha k uchu, jaká jsem měkkota (*použil jiný výraz*). Dostávám potřebný impulz. Jsem přece vrcholový sportovec. To dám.

Vcházím dovnitř a k mému překvapení vidím normální celkem čisté záchody. Vytřu pod pisoáry. Mám pro to pochopení. Taky mi někdy ukápl. V několika kabinkách musím zadržet dech. „Asi tady hnije nějaké mrtvé zvíře“, běží mi hlavou. Najednou prozřu, že ani já nebývám zrovna voňavá fialka. Z ničeho nic se mi začíná tahle práce líbit. Dává smysl. Odcházím a mýsy i podlaha se blýskají. Místnost prostupuje citrónová vůně přípravku na podlahu. Cítím obrovské uspokojení.

Z ničeho nic vchází pán a jde si ulevit k pisoáru. Se zvědavostí a profesionálním zájmem uklízeče ho pozoruji. Najednou zbystřím, jak několik kapek dopadá na mou vyleštěnou podlahu. Ihned k němu přistupuji a celkem nevybíravě podávám koště s hadrem se slovy: „Ty chcanky si utřete!“ Asi jsem dost přesvědčivý. Ani nepípnul, utřel podlahu a zmizel bez umytí rukou.

Souběžně s ním přišel mladší kluk, který se na svoji potřebu zavřel do kabinky. Uběhla chvilka od pisoárové příhody a otvírají se dveře toalety. Chlapec ještě není oběma nohama venku a já se už deru dovnitř. Okamžitě kontroluji mísu. Na první pohled vidím, že štětku nepoužil. Jsem v ráži: „Pojď si po sobě utřít tu mísu,“ zavelím. V transu z utrpeného šoku tréninkově vyšetkuje beze slova odporu další dvě.

Získávám v kempu pověst drsného hajzl dědka, ale celý týden zůstaly záchody samo údržbové. K ženským toaletám připojím jediný komentář. Zlaté pánské. Moje úklidově záchodové intermezzo mi dalo do života dvě zásady. Vždy po sobě vyšetkuji, ať se jedná o sebevětší pajzl. A když ukápnu, tak to utřu. Jak by se nám chodilo na veřejné záchody, kdybychom to takhle měli všichni.

Jak jsem se naučil říkat neumím

Součástí naší brigády bylo vozit za peníze turisty přes zátoku na malém motorovém člunu, což jim ušetřilo několik kilometrů chůze na nejhezčí pláž ostrova. Tohle privilegium jako služebně nejstarší měl můj bratranec. Po několika dnech dřiny v kuchyni, na záchodech a v baru mi přišlo fér zažít malou změnu, a tak jsem naléhal, že další skupinku povezu já. Martinovi se to nelíbilo. Argumentoval mojí neschopností

řídít tenhle člun. Ale já, mistr světa, který řídil v Texasu člun každý týden několikrát, tuhle námitku nebral.

Po chvíli dohadování mi nakonec ustupuje, ať si to zkusím, když jsem tak chytrý. To už na lodi sedí turisté a čekají na odplutí. Vítězoslavně sedám do člunu, abych s hrůzou zjistil, že nemá žádný startovací knoflík start/stop a volant na řízení taky chybí. Lidí nervózně posedávají a zjišťují, proč ještě nejedeme. S prosíkem volám na bratrance, ať mi pomůže. Než se ke mně otočí zády, polohlasně prohodí: „Chtěl jsi je vést, tak si to užij.“

Uběhly nekonečné vteřiny trapného očekávání, co se bude z mojí strany dít. Pořád nic. Naštěstí jeden kluk, shodou okolností vodní záchranář, pochopil, že se mnou by tam nedojeli, tak se chopil díla. Zapnul sytič a k mému úžasu nastartoval stejně jako se startuje motorová pila. Vysvětlil mi základní principy řízení natáčením vrtule motoru a vyrážíme.

Na kilometrové šířce zátoky jsem dokázal nakličkovat přes dvě míle, což v osazenstvu lodi moc důvěry nevzbudilo. Během přistání mi můj zachránce ještě ukázal, jak vypnout motor a znovu ho nastartovat. Se štěstím, po dalších dvou kilometrech, přirážím k domovskému molu. S úlevou vracím klíčky. Na tváři bratrance vidím spokojený výraz zadostiučinění.

Na tu loď už jsem nasedl. Od té doby si několikrát rozmyslím, než řeknu, že něco umím.